

העיתונאי יאיר קוטלר בא להעיד במישפטו של אסף חפץ (בתמונה למטה) נחקר על ידי הסניגור שתי'וערב, עד שהשוכט נאלץ להתערב ולהעיד שהוא

האם זה נכון ששניצ'ר אמר אני מחכה לרגע שהחווה של קוטלר יגמר? שאל הסניגור. "שקר גס!" ענה העיתונאי. האם זה נכון שבחווה שלך עם מעריב היתה פסקה שבה נאמר שאם בתקופה מסוימת תעזוב את מקום עבודתך הנוכחי, תוכל לחזור למעריב אם תרצה. ואתה אומנם חזרת לעיתון וביקשת להתקבל לעבודה מחדש, אך שניצ'ר אמר לך: "איחרת את המועד ב-24 שעות ואני לא אקבל אותך". גם על כך ענה קוטלר בהכחשה מוחלטת.

רק בשלב זה הגיע הסניגור לחקור את העד בשאלה בגללה הוזמן. קוטלר אמר כי התעניין בפרשת הגניבות ממוסיון הארץ ופנה לדוברת מחוז תל-אביב באותה תקופה וביקש להיפגש עם כמה אנשי מישטרה באותו עניין. הדוברת אישרה לו את הפגישה ומסרה לו את מיספר הטלפון של יעקב רז. בעיקבות קביעה טלפונית נפגש העיתונאי עם רז ואחרי שיחה ארוכה, כאשר הלך לחדריהשירותים, שמע רעש במסדרון. שם גילה את הנאשמים שהגיעו לחקירה. הוא ביקש מרז לראיין את אחד מהם, ורז ענה לו לדבריו: "אין בעיות!" וכך ראיין את יוסף כיסליו.

קוטלר הכחיש, כי אי פעם דיבר עם תורגמן על נושא זה או ביקש את עזרתו. לדבריו, הפעם היחידה שבה נפגש וראיין את תורגמן היה בעת מינויו של זה למפקד מחוז תל-אביב, בשנת 1981. קוטלר לא זו מגרסתו זו למרות כל שאלותיו של הסניגור.

העד האחרון במישפט היה יוסף כיסליו, הוא העציר שנחקר בפני קוטלר, והוא יושב כעת בבית-הסוהר. אולם הוא לא יכול היה להבחיר את השאלה מי נתן את ההוראה.

בשעה מאוחרת אחריצההריים החלו הסיכומים המסיימים את מישפטו של חפץ. כמעט לא חשוב כבר כיצד יסתיים המישפט הארוך והמייגע. הסניגור השיג את מבוקשו. בגלל הרחיות הארוכות ופסילת שופטים רבים יסתיים המישפט כאשר בתפקיד שריהמישטרה מכהן אדם חדש. חיים כרילב החליף את יוסף בורג והדבר נותן תיקוות חדשות לאסף חפץ. תהיה אשר תהיה תוצאת המישפט, אסף חפץ כבר זכה.

■ אילנה אלון

עוד, לא נאשמים!

חקר גדול מהאנשים הללו כתבו לי מיכתבי הערכה וחלקו לי הרבה קומפלימנטים. ציין קוטלר מדי פעם

יוסי שריד. יתר האנשים שנזכרו לא התלוננו על קוטלר — כך טען. "אני בכלל לא מבין מה אתה מדבר, מיקרה שבו התנצח עם חברי-הכנסת יוסי שריד מעל דפי העיתון, וזכר גם כי לא ראיין את שריד לפני הכתבה שכתב. מכיוון ששריד היתנה את הראיון עימו בכך שהכתבה תהיה רק לטובתו, לא יכולתי להסכים לכך, ולא ראינתי אותו" סיכם קוטלר.

קוטלר זכר מיקרה שבו נתבע עיתון הארץ לדיון על כתבה שהוא כתב, בעניין חברת החשמל. העיתון אומנם זכה בערכאה ראשונה, אך אחרי דיון נוסף בחמישה שופטים, נקבע ערעור של חברת החשמל, ועיתון הארץ הפסיד בדיון.

כהו ביקש מקוטלר לרשום על דוכן העדים רשימה של שמות שהוא יקרא בפניו: "יחזק רבין, אבא אבן, ויקטור שטוטוב, שולמית אלזני, אהרון רייב, מוטה גור, גד יעקובי, יוסי שריד, ישראל פולק (מנהל פולגת) פרופסור דן מיכאלי (מנהל בית-חולים איכיל לוב), פרופסור סרבלי (מנהל בית-החולים בילינסון), ד"ר שימחה לנדאו (מנהל המכון לקרימינולוגיה באוניברסיטת ירושלים), שמואל שניצ'ר (עורך מעריב), דוד שחם (סופר), גרשון שוקן (עורך הארץ). השאלה שנשאלה בתום הרשימה היתה: "מר קוטלר, מי מאנשים אלה לא כתב תגובה על פירסום מאמר שלך, שבה טען כי לא כתבת אותו?"

מסתבר, כי ששת השמות הראשונים נזכרו על ידי יוסי שריד בכתבה שכתב במעריב, שבה ציטט את כל השישה. כמי שאמרו באוזניו, שקוטלר לא אמר אמת בכתבה שפירסם על יחסי מ"פ

לערער את מהימנותו של קוטלר, שתמך בגירסתו של תורגמן. את חקירתו הנגרית החל הסניגור בשאלות אישיות. ענה קוטלר: "נולדתי בתל-אביב בשנת 1927, למדתי בבית-הספר התיכון למיסחר, שהוא כיום גימנסיה גאולה". משם זינק הסניגור ישר אל שבע השנים האחרונות בחייו של העד. "זה נכון שבשבע השנים האחרונות החלפת ארבע מקומות עבודה?" הרעים כהן, וקוטלר ניסה לענות: "אחרי שעברתי 25 שנה בהארץ פרשתי ממנו והצטרפתי למעריב. זה היה בשנת 1978. משם עברתי לרחוב ראשי. כאשר הוקם, כדי להיות בין מייסדיו. משם עברתי לעבוד בגלובס וגם ממנו פרשתי לפני כחודשים שלושה". העיד קוטלר.

האם זה נכון שאת כל המקומות הללו עזבת בניגוד לרצונך? שאל הסניגור, וקוטלר הכחיש בתוקף: "זה שקר גס!" ענה. "הכל היה ביוזמתי". מכאן נידונה ההיסטוריה של קוטלר באיטיות ובפירוט. "פרשתי מעיתון הארץ בגלל הצנזורה האכזרית של העורך. על ראיון מיוחד עם יגאל ידין. פניתי לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, והמשכתי לעבוד בהארץ עד שפנו אלי ממעריב והציעו לי תפקיד בכיר".

ממעריב עבר קוטלר לרחוב ראשי, שנפתח אז. עם תיקוות רבות. "רב לאוטמן פנה אליי וביקש שאבוא להיות ממייסדי העיתון. הייתי שם עורך המקומון של תל-אביב. ערב הבחירות לעירייה התבקשתי על-ידי הבעלים לכתוב מאמרי שבה לליכוד, כדי לזכות במודעות". סיפר קוטלר, והוא כאיש מצפון פנה מיד לבית המישפט. "פרשתי מרצון", העיד קוטלר.

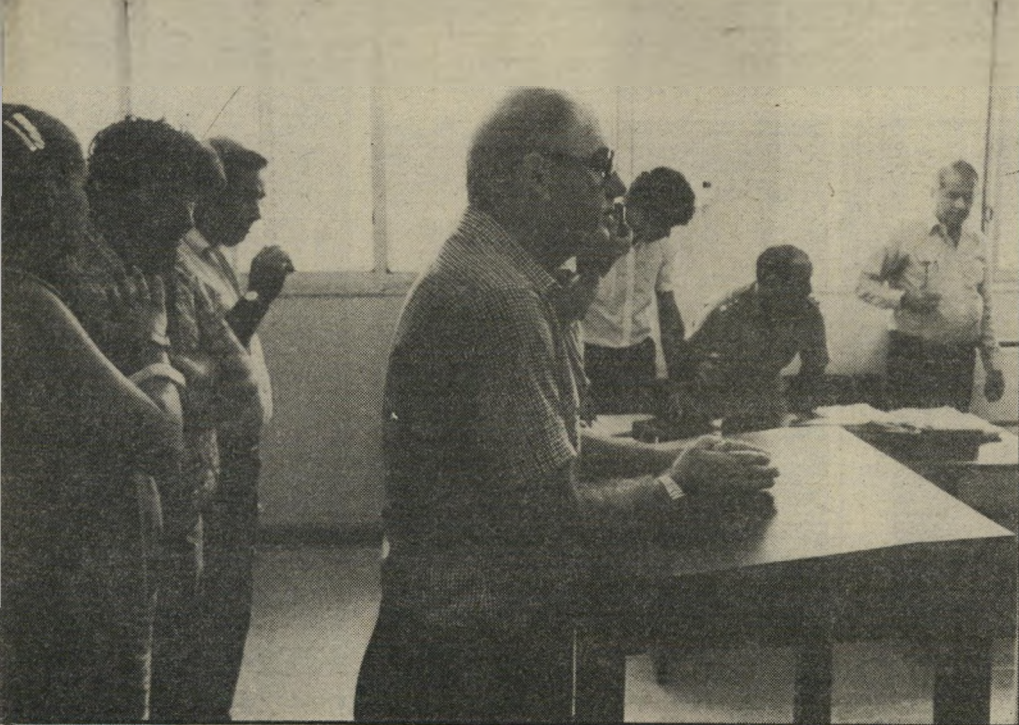
על מקום עבודתו האחרון, העיתון הכלכלי גלובס, סיפר קוטלר את הפרטים הבאים: "אני הקמתי את גלובס, והיה לי חוזה לחצי שנה. אבל כבר אחרי שלושה חודשים גיליתי שהבעלים הקימו את העיתון, כדי לצבור רווחים פרטיים במישחקי בורסה". כאיש מצפון, התקומם קוטלר נגד מעשה גלובס, אך לא ביקש להתפטר מעבודתו בעיתון. "כדי שלא לשאת באחריות ביקשתי לעזוב את העריכה ולעבור לתחקירים" הצהיר. הבעלים נעתרו לו והוא עבר לעסוק בתחקירים.

אולם גם כאן הצליח להסתכסך עם בעלי העיתון: "הכנתי סדרת מאמרים על יעקב לוינסון. זה היה ביוזמתי, אבל בעידוד הבעלים. המאמר הראשון שהיגשתי לא פורסם. הוחלט לגנוז את הסידרה. התחלתי לחקור מדוע לא פורסם המאמר, וגיליתי כי הוא נמכר לבנק הפועלים תמורת 50 אלף דולר! אז החלטתי לגמור את עבודתי בעיתון ולכתוב ספר". לפני זמן קצר התפרסם סיפרו של קוטלר על פרשת לוינסון.

תלונה או תגובה

אחרי שסיים לחקור את קוטלר על מקומות עבודתו והשערוריות שבהן היה מסובך, פנה הסניגור לחקור את אמינותו של קוטלר כעיתונאי. "האם זה נכון שהגיעו למערכת עשרות מיכתבי תלונה מאישיציבור, כי המידע שמסרת בכתבות שלך איננו אמת?" שאל הסניגור. "זה שקר גס!" ענה קוטלר, והסביר כי בעיניו מיכתב שבו נאמר כי בכתבה לא היו דברי אמת איננו נחשב למיכתב תלונה. "זו תגובה על כתבה" אמר.

"אני חושב כי מידת המהימנות של מאמרי עולה על זו של עמיתי כמיקצוע והיא גבוהה מהממוצע המקובל". הצהיר קוטלר. הוא זכר

עיתונאי קוטלר על דוכן-העדים
4 מקומות-עבודה ב-7 שנים